

пжтната линия. Крачеше той бавно и замислен. На ушите един глас постоянно му шепнеше бащините думи: „Ако — недай Боже — направиш някоя бела, да не се връщаш в кжщи“.

— Не, — викна с глас Кинтаро, — аз немога да отида в дома си. По-добре жив да не сжм, отколкото да срещна сега баща си.

Той се спря и длго замисли. Хора и коля минаваха край него, ала той не ги забелязваше. Чу се отдалеч свирката на трена. Кинтаро трепна, поклати глава, махна с ржка и бжрзо закрачи кжм железопжтната линия. Ето тренжт отдалеч се зададе, запжхтян като страшно чудовище. Ето го приближава до момчето. Кинтаро бжрзо прескочи окопа, затули с ржце очите си и се простна вжрху платото на линията. Машинистера забеляза това, ала не можеше да спре изведнаж трена. Забелязаха го и пжтниците. След малко трена спря. Наскачаха железничари и пжтници. Всички тичишком отидоха при момчето. То лежеше в безсжзнание. След малко то се сжвзе, отвори очи и стана. Между пжтниците имаше един сжгражданин на Кинтаро, който го познаваше. Той улови Кинтаро за ржката и го поведе за дома му. Стигнаха. В кжщи бяха майката и бащата. Кинтаро мжлчеше и гледаше земята. Човека разправи всичко, що се бе случило. Майката плачеше с сжлзи, а бащата ядосан го питаше, защо е направил това и Кинтаро разправи всичко на баща си. Бащата поглади по глава момчето и му каза: „Тжй те искам, да бждеш верен и послушен син на баща си“.

Хр. Йончев.